

Hüzün Bekçileri

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Mayıs 2016

Tırsak zamanlar ant içen,
Onlarca hüzün ki darbe bilen bir miladın
İç döküntüsü.
Gönülsüz bir kelam ki anlık bir telaş iken
Peyda olan bir mayıs gecesi
Ve düş karası izleklerde nöbet tutan
Hüzün bekçileri,
Aşka delalet bir sancı miladın kalbinde,
En demli serzenişi o ahenksiz tezahürden
Adım adım uzağa kayan.

Tırabzanı gönlün, halesi gizli sakilce,
Hanidir pür-telaş bir mabedin suresi
Sesli bir mihraktan yansıyıp da
Boydan boya sürdüğüm...

Minvalini ömrün gölgelerken
Hele ki zuhur eden bir zarafet iken yalnızlık...
En asil düş, bir düşüşü teğet geçen;
Hatta bir redif, henüz adı konmamış bir şiirin çetelesi
Yoksa bir mabet mi gök kubbede süzülen?

Tokat gibi aslı astarı olmayan
O tezahürü demli tahakkümlerde sır yüklü
Yine de peyda olan bir izdüşümü
Hele ki gidenin ardından
Rast geldiğim bir büyü...

Olmazın oluru o nüktedan fısıltı;
Duyup duymamak arasında kararsız kalmak mı
Yoksa zedeleyen birincil darbe,
Susmalardan ibaretiz belki de
Ve keşkelerini gömemediğimiz
Belki de...
Olmalı mı devamı şu gömüt iken

Haznemde en ölü ve en diri o sünepe imge?

En iyisi çekip gitmeli, desem bile,
Gidip gelmelerle geçmedi mi ömür?
Sondan çok önce bir miladı yâd etmedim mi de,
Her yeni güne sarılırken sıkı sıkı,
Yine de belli belirsiz bir tebessüm oynaşırken
Görünmez bir hüznün esaretinde.